

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci vyžiadanej osoby **M. K.** pre trestný čin krádeže a pytliactva podľa čl. 311 Trestného zákona Holandského kráľovstva na neverejnom zasadnutí 12. júla 2011 v Bratislave o sťažnosti krajského prokurátora Banská Bystrica proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2 Ntc 1/2011, z 2. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. sa napadnuté uznesenie **z r u š u j e**.

II. Podľa § 22 ods. 4, ods. 8 zák. č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze európsky zatýkací rozkaz vydaný Oblastným súdom v Middelburgu v Holandskom kráľovstve dňa 14. decembra 2010 pod č. U 012/2010 na občana Slovenskej republiky M. K., nar. X. v Ž. nad H., trvale bytom T., okres Z.

s a v y k o n á.

III. Podľa § 16 ods. 2 zák. č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze vyžiadaná osoba M. K., nar. X. v Ž. nad H., trvale bytom T., okres Z., sa **berie do vydávacej väzby**.

Lehota vydávacej väzby začne plynúť od obmedzenia osobnej slobody vyžiadanej osoby pri výkone tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozhodnutím Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len krajský súd) rozhodol, že sa odmieta vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu, označeného vo výroku tohto uznesenia.

Rozhodnutiu predchádzal návrh prokurátora na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu a predbežné vyšetrowanie, v rámci ktorého sa M. K. nevzdal uplatnenia zásady špeciality, trval na jej uplatnení v plnom rozsahu a nesúhlasil so svojim vydaním.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil (v jeho podstate) takto:

„Z európskeho zatýkacieho rozkazu, ani z opakovane vyžiadaných dodatočných informácií však nie je zrejmá miera účasti M.. K. na predmetnej trestnej činnosti -zo spisového materiálu vyplýva len to, že DNA menovaného sa našla vo vozidle F. C., ktoré sa použilo na nabúrание sa do obchodu s elektronikou, čo však nie je postačujúce, pretože len na základe uvedenej skutočnosti nie je možné konštatovať, že podľa právneho poriadku Slovenskej republiky sa jedná o trestný čin.

Samotná skutočnosť, že vo vozidle, ktorým došlo k spáchaniu trestnej činnosti na území Holandského kráľovstva dňa 17.7.2010 bola nájdená plechovka od limonády, na ktorej bola zistená daktyloskopická stopa pochádzajúca od M.. K., navyiac keď vozidlo, ktorým bol trestný čin spáchaný nie je totožné s vozidlom, ktorého majiteľom bol v minulosti M. K., nie je trestným činom podľa platných právnych predpisov Slovenskej republiky, takáto skutočnosť ani neoznačuje, aká miera účasti M.. K. mala byť na trestnom čine a keďže potom takéto konanie vyžiadanej osoby nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 4, 5 Zák. č. 154/2010 Z.z. o Európskom zatykačom rozkaze, krajský súd vzhľadom na uvedené zistenia dospel k záveru, že podmienky vyžadované zákonom č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze neboli splnené, preto európsky zatýkací rozkaz vydaný Oblastným súdom v Middelburgu, Holandské kráľovstvo, sp. zn. U 012/2010 zo dňa 14.12.2010 z dôvodu podľa § 23 ods. 1 písm. d/ zák. č. 154/2010 Z. z. odmietol vykonať.“

Uznesenie napadol včas podanou sťažnosťou prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica.

Sťažnosť v podstatných okolnostiach jej relevantnej argumentácie odôvodnil takto:

„Pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu sa vychádza zo vzájomnej dôvery a uznávania rozhodnutí cudzích štátov. Slovenským orgánom ako vykonávajúcim

justičným orgánom pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu neprislúcha skúmať dôvodnosť trestného stíhania v cudzine ani sa zaoberať vinou resp. nevinou vyžiadanej osoby. Slovenské orgány, ako vykonávajúce justičné orgány sú oprávnené len skúmať, či sú dané dôvody na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu, alebo či neexistujú dôvody na odmietnutie vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu v zmysle § 23 zákona č. 154/2010 Z.z. Dôvod na nevykonanie predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu v zmysle § 23 ods. 1 písm. d/ zákona č. 154/2010 Z.z., ktorý v danom prípade krajský súd použil neobstojí, pretože je jednoznačné, že skutok opísaný v európskom zatýkacom rozkaze je trestným činom i podľa právneho poriadku SR a vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a) Tr. zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1. 2 písm. a) Tr. zákona. Na posudzovanie, či skutok uvedený v predmetnom európskom zatýkacom rozkaze je trestným činom i podľa právneho poriadku SR nemôže mať predsa vplyv skutočnosť, či sa ho M. K. dopustil alebo nedopustil.

Mám za to, že holandská strana dostatočným spôsobom ozrejmla i mieru účasti M.. K. na predmetnej trestnej činnosti a dôvod, pre ktorý ho žiada vydať na trestné stíhanie. Holandská strana má na základe profilu DNA zaisteného vo vozidle použitom na nabúranie do obchodu a totožného s profilom DNA M.. K. dôvodné podozrenie, že M. K. sa nachádzal vo vozidle, ktorým bolo nabúrané do obchodu s elektronikou a z ktorého boli následne odcudzené veci. Skutočnosť, že sa nejednalo o vozidlo, ktoré M. K. v minulosti vlastnil len dokazuje, že biologická stopa sa vo vozidle nemohla nachádzať z čias, kedy mal takéto vozidlo vlastniť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mám za to, že v danom prípade neexistuje dôvod podľa § 23 ods. 1 písm. d/ zák. č. 154/2010 Z.z. na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Oblasťným súdom v Middelburgu dňa 14.12.2010 pod č. U 012/2010 na občana SR M.. K.. Taktiež neexistuje ani iný dôvod na odmietnutie vykonania predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu v zmysle § 23 zák. č. 154/2010 Z.z.“

Vyžiadaná osoba sa k sťažnosti prostredníctvom obhajcu vyjadrila v tom smere, že európskemu zatýkaciemu rozkazu nemožno vyhovieť, nakoľko v ňom nie je vyjadrená miera účasti vyžiadanej osoby na trestnom čine, ako to požaduje zákon.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd inštančne príslušný podľa § 22 ods. 8 zák. č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len zákon o EZR) postupoval podľa § 1 ods. 2 tohto zákona zároveň aj v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a teda plnil prieskumnú povinnosť v rozsahu § 192 ods. 1 Tr. por. Takto zistil, že sťažnosť je dôvodná.

Z hľadiska postupu v konaní boli dodržané ustanovenia zákona o EZR a pokiaľ ide o samotné rozhodnutie, neprichádza do úvahy zvažovanie iného možného dôvodu odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu (ďalej len EZR), než je krajským súdom použitý dôvod podľa § 23 ods. 1 písm. d/ zákona o EZR.

K tomu je potrebné uviesť, že skutok je v zatýkacom rozkaze holandského súdu sformulovaný tak, ako to zodpovedá doterajším výsledkom dokazovania v konaní vedenom orgánmi štátu pôvodu.

Tento popis v originály európskeho zatýkacieho rozkazu, spolu s informáciami dodatočne na žiadosť prokurátora poskytnutými holandskou stranou vymedzujú obsahovo podobu skutku tak, že M. K. je podozrivý z účasti na vlámaní do obchodu s elektronikou, kde bola odcudzením vecí spôsobená škoda 10 350 eur a na zariadení obchodu škoda 10 000 eur. Miera účasti vyžiadanej osoby na trestnom čine (§ 5 ods. 5 písm. d/ zákona o EZR) je tu teda vyjadrená všeobecne, avšak zrozumiteľne (pričom nejde o odsudzujúci rozsudok).

Okolnosť, že do skutku je zahrnutá aj dôkazná súvislosť, z ktorej rezultuje samotné podozrenie, na popise skutku nič nemení, a je len prvkom jeho podrobnejšieho vykreslenia.

Takto vymedzený skutok skutočne vykazuje zákonné znaky prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, ako to uvádza prokurátor.

Samozrejme, že z hľadiska účasti obvineného na čine sú relevantné ním predkladané a navrhované dôkazy, ktoré majú preukazovať jeho zdržiavanie sa na území Slovenskej republiky v čase činu. Je ich však potrebné uplatniť v trestnom konaní, ktoré sa v predmetnej veci vedie holandskými orgánmi (a naopak, pri aktuálnom rozhodovaní o výkone európskeho

zatýkacieho rozkazu a o vydávacej väzbe sa nimi nemožno z hľadísk, ktoré predurčujú pozitívne alebo negatívne rozhodnutie o týchto otázkach zaoberať).

Európskym právom generovaná právna koncepcia európskeho zatýkacieho rozkazu, vykonávaná vnútroštátnymi úpravami členských štátov (vrátane zákona o EZR v Slovenskej republike) totiž vychádza z premisy, že otázkou viny (vrátane pôvodnosti podozrenia ako podkladu konania voči konkrétnej osobe) sa zaoberajú len orgány štátu, v ktorom sa konanie vedie a ktorý o vydanie osoby žiada.

Z hľadiska rozhodovania o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu to znamená, že jeho vykonanie súd obligatórne odmietne, ak sú dané dôvody podľa § 23 ods. 1 zák. o EZR a môže toto vykonanie odmietnuť, ak sú dané dôvody podľa § 23 ods. 2 tohto zákona, pričom medzi takto určené dôvody nepatrí hodnotenie dôkazného podkladu obvinenia alebo obžaloby. Ak uvedené dôvody nie sú dané, súd vždy rozhodne o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu.

K tomu v tomto prípade došlo revidovaním chybného rozhodnutia súdu prvého stupňa najvyšším súdom. Na to potom nadväzuje rozhodnutie o vzatí obvineného do väzby, ktoré je v zmysle § 16 ods. 2 zákona o EZR (pre prípad rozhodnutia o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu) obligatórne. Aj keď zákona zveruje toto rozhodnutie sudcovi, pôsobnosť nie je narušená, ak o väzbe rozhodol senát nadriadeného súdu zároveň s rozhodnutím o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, ktoré je výsledkom konania o sťažnosti (§ 22 ods. 8 zák. o EZR).

Bude v ďalšom priebehu konania úlohou krajského súdu zabezpečiť potrebné úkony smerujúce k vydaniu osoby v zmysle § 22 ods. 9 zákona o EZR. Na tento postup je totiž príslušný aj v tomto prípade súd prvého stupňa. Z hľadiska určenia jeho príslušnosti platí nasledovné:

Súdom, ktorý rozhodol o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu v zmysle § 22 ods. 9 zákona č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze je vždy krajský súd príslušný podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, rozhodujúci o návrhu prokurátora v prvom stupni.

Toto pravidlo teda platí aj v prípade, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zrušil uznesenie krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o nevykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu a sám postupom podľa § 22 ods. 8 zákona o európskom zatýkacom rozkaze rozhodol, že sa európsky zatýkací rozkaz vykoná. Aj v prípade takejto priamej revízie je totiž pre určenie súdu podľa kritérií § 22 ods. 9 naposledy uvedeného zákona rozhodujúca vecná (nie inštančná) príslušnosť na konanie o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu, spoločne s miestnou príslušnosťou upravená v odseku 2 tohto ustanovenia.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 12. júla 2011

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková